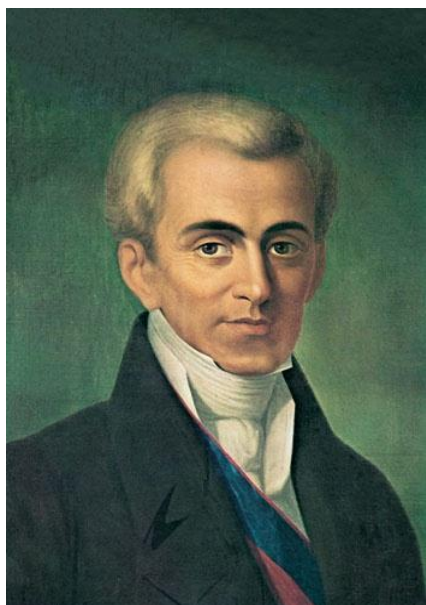

ΟΙ ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ ΠΕΡΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Του Ευάγγελου Γριβάκου, Αντιστρατήγου ε.α – Νομικού

Στις 5 Μαΐου 2020, η Επιτροπή Εορτασμών για τη συμπλήρωση 200 ετών από την Εθνική Παλιγγενεσία «Ελλάδα 2021», ανάρτησε στο twitter της τμήμα άρθρου με το οποίο το μέλος της και καθηγητής της Φιλοσοφίας του Δικαίου και Θεωρίας Θεσμών του Πανεπιστημίου Αθηνών **Αριστείδης Χατζής**, υποστήριξε την άποψη ότι: «Ο Ιωάννης Καποδίστριας, αναστέλλοντας το Σύνταγμα της Τροιζήνας

Ιωάννης Καποδίστριας (1776-1831)

κήρυξε ουσιαστικά δικτατορία στην Ελλάδα και τούτο σήμανε το τέλος της Ελληνικής Δημοκρατίας. Όμως, οι δημοκρατικοί και φιλελεύθεροι Έλληνες δεν το έβαλαν κάτω, συνέχισαν να αγωνίζονται για τα δημοκρατικά δικαιώματα[.....] και κατόρθωσαν το 1844 να κάνουν την Ελλάδα πρώτο κράτος στον κόσμο που καθιέρωσε την καθολική ψηφοφορία των ανδρών[....]».

Όταν ο Καποδίστριας ανέλαβε τη Διοίκηση, η Χώρα βρισκόνταν σε κατάσταση αποσύνθεσης χωρίς κρατικό μηχανισμό και η Επανάσταση κινδύνευε να αποτύχει. Ο Ιμπραήμ έλεγχε μεγάλο μέρος της Πελοποννήσου και τη Στερεά Ελλάδα κατείχαν ακόμη οι Οθωμανοί. Η λύση ενός ανδρός ικανού να αναλάβει τη διακυβέρνηση θεωρείτο αναγκαία και σωτήρια. Και ως πλέον κατάλληλος επελέγη από την Ελληνική

Πολιτεία ο εκ Κερκύρας καταγόμενος **Ιωάννης Καποδίστριας**, πολιτικός και διπλωμάτης ευρωπαϊκού κύρους.

Η εκλογή του Καποδίστρια ως πρώτου Κυβερνήτη της Ελλάδος έγινε στις **3 Απριλίου 1827**, δια του ΣΤ΄ Ψηφίσματος της Γ΄ Εθνοσυνέλευσης της Τροιζήνας, με προοπτική θητείας επτά ετών. Στις **9 Ιαν. 1828**, αφίχθη με αγγλικό πλοίο στην **Αίγινα**, προσωρινή πρωτεύουσα της Ελλάδος, γενόμενος δεκτός με εκδηλώσεις ενθουσιασμού από πολιτικούς και Λαό. Τρεις ημέρες αργότερα, παρέλαβε την κυβερνητική εξουσία από την «**Αντικυβερνητική Επιτροπή**» (**επίσημη κυβέρνηση**) με Πρόβουλους (προϊστάμενους) τους Γ. Μαυρομιχάλη, Ι. Μιλαΐτη και Γιαννούλη Νάκο.

Την εποχή εκείνη ίσχυε το **Πολιτικό Σύνταγμα της Ελλάδος** ή **Σύνταγμα της Τροιζήνας**, το τρίτο κατά σειρά της Επανάστασης, που είχε μεν εισαγάγει Πολίτευμα πιο φιλελεύθερο από τα προηγούμενα αφού προέβλεπε λειτουργία Βουλής και κατοχύρωνε δικαιώματα πολιτών, αλλά διέπονταν και από ολιγαρχικά στοιχεία. Καθόριζε, επί παραδείγματι, ότι, οι εκλογές προς ανάδειξη της Βουλής από την οποίαν εκλέγονταν η Κυβέρνηση έπρεπε να διεξάγονται δι' εκλεκτόρων

προερχομένων από πρόκριτους δεύτερης και τρίτης κατηγορίας οι οποίοι ποδηγετούνταν στην ψήφο τους από τους ισχυρούς γαιοκτήμονες της εποχής, με αποτέλεσμα να επιβάλλεται...δημοκρατικά η θέληση των ολίγων.

Στόχοι του Καποδίστρια ήταν η δημιουργία ενός κράτους ανεξάρτητου, εδαφικά διευρυμένου και με κραταιά εσωτερική οργάνωση. Θεωρούσε, όμως, ότι για την επιτυχία τους ήταν αναγκαίο όπως, εκτός της Εκτελεστικής, αναλάβει και **τη Νομοθετική εξουσία** που ασκούσε αποκλειστικά η Βουλή, χωρίς ο ίδιος να έχει δικαίωμα διάλυσής της, παρά μόνο άσκηση **αναβλητικού βέτο** στις αποφάσεις της. Ειδικότερα, κατά τις διατάξεις του **άρθρου 73**, η Βουλή είχε την αρμοδιότητα να συντάσσει τα Νομοσχέδια και να τα παραπέμπει στον Κυβερνήτη που δικαιούνταν να τα επιστρέψει μέχρι δύο φορές, αλλά την τρίτη φορά ήταν υποχρεωμένος να τα επικυρώσει και δημοσιεύσει ως νόμους του Κράτους. Πιο απλά, **η άσκηση της εξουσίας παρέμενε σχεδόν ακέραια σε εκείνους που τον είχαν καλέσει να κυβερνήσει, παρά στον ίδιο τον Καποδίστρια (!!)**.

Το πολιτειακό αυτό πρόβλημα λύθηκε με απολύτως δημοκρατικό τρόπο. Ο Καποδίστριας δήλωσε στην Βουλή και τους άλλους ισχυρούς παράγοντες ότι, προϋπόθεση για να παραμείνει στην εξουσία - ή να αποχωρήσει από την Ελλάδα - ήταν **η ανάληψη από αυτόν και της Νομοθετικής εξουσίας. Δια τούτο η λειτουργία του Συντάγματος έπρεπε να ανασταλεί, η Βουλή να αυτοδιαλυθεί και, αντί αυτής, να προβλεφθεί η δημιουργία ενός Γνωμοδοτικού Συμβουλίου, που ονομάστηκε συμβολικά «Πανελλήνιον», δυνάμει 27 μελών.**

Η Βουλή αποδέχτηκε παμψηφεί τις προτάσεις του Κυβερνήτη και στις **18 Ιανουαρίου 1828** ψήφισε τον σχετικό Νόμο ισχύος μέχρι την συγκρότηση νέας Εθνοσυνέλευσης η οποία, σύμφωνα με υπόσχεση του Καποδίστρια, θα προέκυπτε από τις εκλογές του Απριλίου του ίδιου έτους και θα τροποποιούσε το Σύνταγμα, με βάση τις συμφωνηθείσες μεταβολές. Στις 23 Ιανουαρίου εκδόθηκε από την Βουλή Ψήφισμα για τη σύσταση της νέας μορφής του Υπουργικού Συμβουλίου, με αποκλειστικές αρμοδιότητες τις εξωτερικές υποθέσεις, τη ναυτιλία και το εμπόριο, υπό την επίβλεψη του Καποδίστρια. Μετά τρεις ημέρες, ο Γραμματέας Επικρατείας **Σπυρίδων Τρικούπης** ανήγγειλε στον Ελληνικό Λαό την προσωρινή ανάληψη της διακυβέρνησης από τον Καποδίστρια **«με απεριόριστα δικαιώματα αιρετού Μονάρχου και πάσαν εξουσίαν επί παντός τομέως της Διοικήσεως του».**

Συνεπώς, de jure και όχι de facto ανεστάλη το Σύνταγμα. Τηρουμένων των αναλογιών, δεν θα ήταν άστοχο να ισχυρισθούμε ότι το νέο Πολίτευμα ήταν ένα είδος «Προεδρικής Δημοκρατίας» της σήμερα, **αλλά σε καμία περίπτωση Δικτατορία.**

Στις **6 Ιουλ. 1827** σημειώθηκε η πρώτη μεγάλη διπλωματική επιτυχία που απετέλεσε τη βάση της εξωτερικής πολιτικής του Καποδίστρια. Οι Προστάτιδες Δυνάμεις της Αγγλίας, Ρωσίας και Γαλλίας, συνυπέγραψαν **τη Συνθήκη του Λονδίνου** με την οποίαν αναγνωρίσθηκε σχετική **αυτονομία** της Ελλάδος υπό την κυριαρχία του Σουλτάνου. Το Κράτος τότε περιελάμβανε μόνο την Αργοναυπλία

στην Πελοπόννησο, τη Μεγαρίτιδα στην Αττική και τα νησιά Εύβοια, Ύδρα, Σπέτσες και Κυκλάδες.

Η θέσπιση του νέου συστήματος διακυβέρνησης προκάλεσε τις σφοδρές αντιδράσεις των λεγομένων **«συνταγματικών»**, που αναγράφονται στο twitter ως **«φιλελεύθεροι δημοκράτες»**. Αυτοί, είτε ως πρόσωπα με ισχυρά οικονομικά ερείσματα (κοτζαμπάσηδες-γαιοκτήμονες, πλοιοκτήτες, μεγαλοαστοί, πολιτικοί) είτε ως οργανωμένες ομάδες (Μάνη, Ύδρα, Ερμούπολη), συσπειρωμένοι περί το αγγλικό και γαλλικό κόμμα (αρχηγός ο Αλεξ. Μαυροκορδάτος και ο Ιωάννης Κωλέττης, αντίστοιχα), απετέλεσαν την κύρια αντιπολίτευση κατά του Καποδίστρια, του οποίου οι οπαδοί ήταν υποστηρικτές του ρωσικού κόμματος. Εικονική επιδίωξή τους θεωρείτο η ανατροπή του Πολιτεύματος και η επαναφορά του Συντάγματος της Τροιζήνας και πραγματική **η εξόντωση του Καποδίστρια και η αποκατάσταση των θιγομένων οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών συμφερόντων τους**.

Η συγκέντρωση των εξουσιών στο πρόσωπό του, επέτρεψε στον Καποδίστρια να ξεκινήσει άμεσα το έργο του για την εξάλειψη της πειρατείας και την αντιμετώπιση των μεγάλων δημοσιονομικών και οικονομικών προβλημάτων της Χώρας. Ως αρχηγός του Στρατού, μετέτρεψε τα άτακτα ένοπλα τμήματα σε τακτικό στρατό (χιλιαρχίες, εκατονταρχίες κλπ), ίδρυσε στην Αίγινα τη Σχολή Ευελπίδων, το Γενικό Φροντιστήριο Ανεφοδιασμού Στρατού και Στόλου κλπ.

Η εκστρατεία του **1828** στη Στερεά Ελλάδα υπό τον Δημ. Υψηλάντη, τον Άγγλο Στρατηγό Τσώρτς και τον Αυγουστίνο Καποδίστρια, αδελφό του Κυβερνήτη, υπήρξε επιτυχής και συνετέλεσε στην απελευθέρωση του ανατολικού τμήματος αυτής και την εμπέδωση της θέσης του Κυβερνήτη. Σίγουρα οι επιχειρήσεις θα συνεχίζονταν αν δεν υπήρχαν διαφωνίες μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων.

Οι εκλογές που είχε υποσχεθεί για τον Απρίλιο 1828 ο Καποδίστριας, λόγω των συγκρούσεων, ματαιώθηκαν, αλλά έγιναν την **Άνοιξη του επόμενου έτους, 1829**, όταν είχαν απελευθερωθεί η Πελοπόννησος και μέρος της Στερεάς. Είναι αξιοσημείωτο ότι κατά τις εκλογές αυτές - που για πρώτη φορά από την έναρξη της Ιστορίας της Επανάστασης διεξήχθησαν χωρίς εμφύλιο σπαραγμό - μετά από επέμβαση του Καποδίστρια στο Πανελλήνιο, εφαρμόστηκε η Αρχή της **καθολικής ψηφοφορίας** και ουδείς στερήθηκε του νομίμου εκλογικού του δικαιώματος, σε όλες τις περιοχές της ελεύθερης Ελλάδος. Επομένως κρίνεται ως ανακριβής ο ισχυρισμός του καθηγητού Αριστείδη Χατζή ότι η ανωτέρω Αρχή καθιερώθηκε το πρώτον στην Ελλάδα το 1844 από τους φιλελεύθερους συνταγματικούς.

Η προκύψασα από τις εκλογές **Δ' Εθνοσυνέλευση** συνήλθε **στο Άργος αρχές Αυγούστου 1829**, ενέκρινε το έργο του Καποδίστρια και τον εξουσιοδότησε να συνεχίσει τις περί την ανεξαρτησία διαπραγματεύσεις, υπό την αίρεση της δικής της αποδοχής. Με Απόφαση αυτής, το Πανελλήνιο αντικαταστάθηκε με τη **Γερουσία**, εξ 27 μελών και αυξημένων νομοθετικών αρμοδιοτήτων γνωμοδοτικού χαρακτήρα. Επρόκειτο για ένα αποφασιστικό άνοιγμα του Καποδίστρια προς την ομαλή δημοκρατική λειτουργία.

Λίγες ημέρες μετά την λήξη της Δ' Εθνοσυνέλευσης, στις **12 Σεπτ. 1829**, η Ελληνική Επανάσταση έληξε με τη **μάχη της Πέτρας**, στα στενά μεταξύ Λειβαδιάς και Θήβας, όπου τα υποχωρούντα από Πελοπόννησο και Στερεά τούρκικα στρατεύματα υπό τον Ασλάν Βέη κατατροπώθηκαν από τις δυνάμεις του Δημ. Υψηλάντη. Μετά την ήττα τους οι Τούρκοι υπέγραψαν συνθηκολόγηση με την οποία αποδέχτηκαν να εκκενώσουν ολόκληρη την Ανατολική Ελλάδα, πλην της Ακροπόλεως των Αθηνών και του φρουρίου Καράμπαμα, στη Χαλκίδα.

Η πολιτική νίκη στη Δ' Εθνοσυνέλευση και η στρατιωτική στην Πέτρα έδωσαν νέα ώθηση στον Καποδίστρια να συνεχίσει το έργο του σε όλους τους τομείς δραστηριότητας. Αναφέρονται ενδεικτικά: Βελτίωση φορολογικού συστήματος, νομική οργάνωση του εμπορικού ναυτικού, διαίρεση της Χώρας σε 13 γεωγραφικά τμήματα, ίδρυση οργανισμού δικαστηρίων, εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, σχολείων γεωργικής εκπαίδευσης, εκκλησιαστικών εκπαιδευτηρίων, τελωνείων, ταχυδρομείων κλπ. Παρά ταύτα, η όξυνση των αντιθέσεων των Μεγάλων Δυνάμεων και των κομματικών παθών δυσκόλευαν πολύ το εν λόγω έργο, με τους αντιπολιτευόμενους συνταγματικούς να πληθύνονται επικίνδυνα.

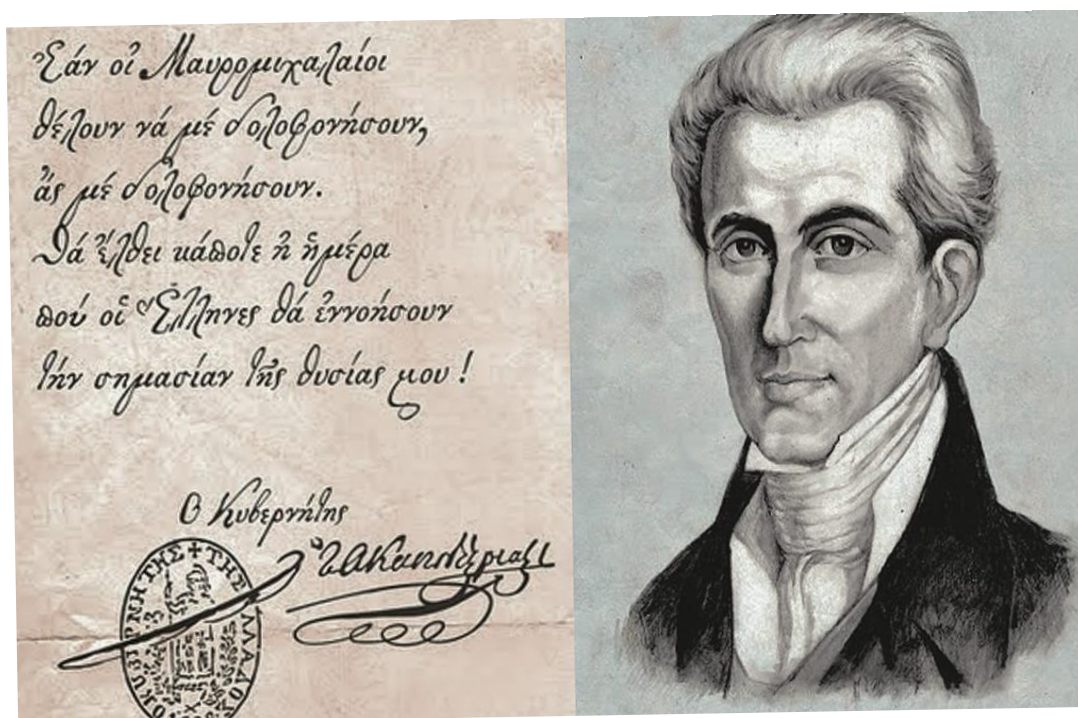
Στις **22 Φεβρ.1830**, οι Μεγάλες Δυνάμεις, πάλι με πρωτοβουλίες του Καποδίστρια, υπέγραψαν το **Πρωτόκολλο του Λονδίνου**, δια του οποίου το Ελληνικό κράτος αναγνωρίζονταν **κυρίαρχο και ανεξάρτητο** με σύνορα μέχρι τη γραμμή Αχελώου - Σπερχειού και τίθετο υπό τη βασιλεία του Λεοπόλδου του Σαξονικού Καπούργκ. Ο Λεοπόλδος δεν αποδέχθηκε τον θρόνο επηρεασθείς και από τον Καποδίστρια ο οποίος του έκανε σαφές ότι θα έρχονταν σε σύγκρουση με την Ελληνική Συνέλευση που δεν θα τον αποδέχονταν επειδή η εκλογή του έγινε ερήμην αυτής.

Η ματαιώση της απομάκρυνσης του Καποδίστρια ενίσχυσε την εναντίον του αντιπολίτευση που άρχισε πλέον να κινείται στασιαστικά, υποκινούμενη από τη γαλλική και αγγλική πολιτική. Οι προσπάθειές του να προσεταιρισθεί τις φατρίες των συνταγματικών επικαλούμενος ακόμη και την εκτίμησή του για τις πολύτιμες υπηρεσίες τους κατά την Επανάσταση, απέτυχαν ολοκληρωτικά, κατόπιν της απροθυμίας τους να παραιτηθούν υπέρ του κράτους των ατομικών συμφερόντων τους. Κάποιοι εκ των αντιπάλων του ήταν: Οι Υδραίοι και οι Μανιάτες, ο λόγιος Θεόκλητος Φαρμακίδης, ο ποιητής Αλεξ. Σούτσος, ο Αδαμ. Κοραής από Παρίσι, οι έμποροι της Σύρου, και ο Τσάμης Καρατάσος, που επαναστάτησε στην Άμφισσα αλλά απέτυχε και κατέφυγε στη Μάνη.

Η Ύδρα ήταν το ναυτικό κέντρο των στασιαστών υπό τους Κουντουριώτες και τον Σπ. Τρικούπη. Όταν ο Καποδίστριας, για να τους αντιμετωπίσει απέκλεισε το λιμάνι με τον Στρατό και την υποστήριξη του Ρώσου Ναυάρχου Ρίκορντ, αυτοί έστειλαν προς αντιπερισπασμό τον **Μιαούλη** στον Πόρο που κατέλαβε τον Ναύσταθμο και έθεσε τον Κανάρη υπό περιορισμό. Την **v. 24/25 Ιουλίου 1831** τα υδραϊκά πλοία αποπειράθηκαν μάταια να εξέλθουν από το λιμάνι, τα πνεύματα οξύνθηκαν και τότε ο Μιαούλης, **την 1^η Αυγούστου**, προέβη στην ανόσια πράξη

να ανατινάξει την ελλιμενισμένη στον Ναύσταθμο φρεγάτα «ΕΛΛΑΣ», ναυαρχίδα του Στόλου, και άλλα μικρότερα αξιόπλοα πλοία και μετά να διαφύγει στην Ύδρα.

Στη Μάνη, οι Μαυρομιχαλαίοι είχαν ήδη από καιρού επαναστατήσει. Ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, τελών υπό επιτήρηση στο Ναύπλιο, ζήτησε άδεια μετάβασης στη Μάνη. Η άδεια δεν χορηγήθηκε, ο Πετρόμπεης προσπάθησε να διαφύγει με πλοίο, συνελήφθη στο Κατάκωλο από τον Κανάρη και κλείσθηκε στην Ακροναυπλία (Ιτς-Καλέ), ενεχόμενος για στάση κατά του καθεστώτος. Η κράτησή του απετέλεσε **μια** από τις αφορμές δολοφονίας του Καποδίστρια από τους Μαυρομιχαλαίους Γεώργιο και Κωσταντίνο, γιο και αδελφό, αντίστοιχα, του Πετρόμπεη, το πρωινό της Κυριακής **27 Σεπτεμβρίου 1831**, έξω από Τον Ι. Ναό του Αγ. Σπυρίδωνος, στο Ναύπλιο.

Το υπέρτατο ήθος ενός ιδεαλιστή Ηγέτη

Αδιευκρίνιστος παραμένει ακόμη και σήμερα ο ρόλος των Συμμάχων στη δολοφονία. Το 1840, ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, απευθυνόμενος σε κάποιον ιατροφιλόσοφο Πύρρο που κατηγορούσε τον Καποδίστρια του είπε: **«Δεν μετράς καλά φιλόσοφε. Ανάθεμα στους Αγγλογάλλους που ήσαν η αιτία κι εγώ έχασα τους δικούς μου και το Έθνος έναν άνθρωπο που δεν θα τονε ματαβρεί, και το αίμα του με παιδεύει ως τώρα»**. Και ο Αυγουστίνος Καποδίστριας, σε συζήτησή του με τον φιλέλληνα ιστορικό Φρίντριχ Τίρς του απηύθυνε: **«Ναι, κύριε, η Γαλλία και η Αγγλία είναι που δολοφόνησαν τον αδελφό μου»**.

Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια και μέχρι την άφιξη του Όθωνα στην Ελλάδα στις αρχές Ιανουαρίου 1833, επικράτησε μια «Περίοδος Αναρχίας». Οι συνταγματικοί δεν κατόρθωσαν να κυβερνήσουν ειρηνικά και «φιλελεύθερα» τη Χώρα εξαιτίας των συγκρούσεων τόσο μεταξύ τους (Κωλέττης versus Ζαΐμη) όσο

και με τους κυβερνητικούς, τον Κίτσο Τζαβέλα στην Πάτρα και τον Θεόδωρο Κολοκωτρώνη στο κέντρο της Πελοποννήσου. Η Ελλάδα επανήλθε στην προ του Καποδίστρια εποχή που την έφερε πάλι χείλος της καταστροφής. Στις 10 Ιουνίου 1831, ο Καποδίστριας έγραφε σε επιστολή του: *«Ενόσω υπάρχει η παρούσα γενεά, οι προύχοντες, ένεκα παθών και συμφερόντων συνενούμενοι, θα παραλύσωσι ραδιουργούντες πάσαν οιανδήποτε τάξιν πραγμάτων, ουδέποτε θα υποστηρίξωσι, και το χείριστον, ουδέποτε θα δημιουργήσωσιν Κυβέρνησιν»*. Περιττεύει, ασφαλώς, να τονισθεί η τραγικότητα επαλήθευσης της «προφητείας» αυτής.

Από τα παρατεθέντα ιστορικά ντοκουμέντα ουδαμού προκύπτει ότι ο Καποδίστριας κυβέρνησε την Ελλάδα δικτατορικά. Διότι ούτε την εξουσία άρπαξε δια της βίας, ούτε και ο Λαός τον απέρριψε αλλά, απεναντίας, απέθεσε σε αυτόν τις ελπίδες του για απαλλαγή του από την καχεξία και την οθωμανική δουλεία. Και αν ως Κυβερνήτης ανέστειλε προσωρινά το Σύνταγμα της Τροιζήνας το έπραξε διότι η Χώρα ήταν σε αυτό που αποκαλούμε σήμερα «κατάσταση πολιορκίας». Μνηστέον δε, ότι και τα συντάγματα των σύγχρονων δημοκρατικών κρατών προβλέπουν αναστολή σημαντικών άρθρων τους προς αντιμετώπιση παρομοίων καταστάσεων (πρβλ. και άρθρο 48 του δικού μας Συντάγματος). Αποτελεί, συνεπώς, ιστορικό απόπημα ο χαρακτηρισμός ως «τυραννικού» ενός συστήματος διακυβέρνησης που έθεσε τις βάσεις δομής και οργάνωσης του σύγχρονου Ελληνικού κράτους.

Όσον αφορά τους συνταγματικούς αντιπάλους του Καποδίστρια, οι συμπεριφορές τους δεν ήταν και τόσο «φιλελεύθερες» όσο τις παρουσιάζει ο καθηγητής Α. Χατζής, ο οποίος, ως μέλος του Κέντρου Φιλελευθέρων Μελετών (Κε.Φι.Μ.), σαφώς γνωρίζει ότι ο φιλελευθερισμός κατευθύνεται προς στάση ζωής που υποστηρίζει και προάγει την ελευθερία του ατόμου σε επίπεδο οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό, ώστε να καλυφθούν, κατά το δυνατόν, οι παντοειδείς ανάγκες του και να πραγματοποιηθούν τα όνειρα του. Όμως αυτές τις ιδέες παραβίασαν κατάφωρα οι συνταγματικοί. Θεωρούσαν ότι είχαν δικαιώματα να διαφεντεύουν την Πατρίδα κατά το δοκούν και να χρησιμοποιούν το Σύνταγμα και τους Νόμους του Κράτους ως «εργαλεία» προς εξυπηρέτηση των φεουδαρχικών τους συμφερόντων, αγνοώντας τις ελευθερίες και τα δικαιώματα του καθημαγμένου Λαού. Και όποτε η αντιπολίτευση που ασκούσαν εξελίσσονταν σε μαζικά βίαιες πράξεις (ένοπλες στάσεις), ο Καποδίστριας αναγκάζονταν να δράσει δυναμικά, αυταρχικά και σε αντίθεση με τις αρχές του, χρησιμοποιώντας τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους. Η παγκόσμια Ιστορία έχει διδάξει ότι και άλλοι ηγέτες σε παρόμοιες περιστάσεις έχουν διαπράξει πολύ χειρότερα και όμως δεν κρίθηκαν δικτάτορες. Το αντίθετο, μάλιστα.

Η επίμαχη ανάρτηση ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων του κόσμου. Πολλοί ήταν εκείνοι που εύλογα αναρωτήθηκαν με ποιο τρόπο η Επιτροπή θα προβάλλει, κατά τους επερχόμενους εορτασμούς, την προσωπικότητα και το έργο του Καποδίστρια όταν προηγουμένως έχει προσβάλλει την μνήμη του αποδεχόμενη γι' αυτόν τη μομφή και τον χαρακτηρισμό του δικτάτορα, δυο αιώνες μετά την εποχή του.

Αποστολή και καθήκον της Επιτροπής είναι η οργάνωση και διεξαγωγή εορταστικών εκδηλώσεων προς ανάδειξη διεθνώς της ιδεολογίας και του κλέους της Ελληνικής Επανάστασης μέσα από τα επιτεύγματα των Ηρώων της και χωρίς, ασφαλώς, παράλειψη μνείας των παθών και μειονεκτημάτων τους, αλλά μόνον ως παραδειγμάτων προς αποφυγή και όχι ως μέσων παραποίησης της Ιστορίας.

Η παράβαση αυτού του υποχρεωτικού δεοντολογικού κανόνα θα θέσει εκτός αποστολής την Επιτροπή, θα εκθέσει τη Χώρα στο Εξωτερικό και θα διχάσει τον Ελληνικό Λαό προκαλώντας, πιθανώς, δυναμικές αντιδράσεις του. Πλέον αυτών, κινδυνεύει (η Επιτροπή) να επαληθεύσει την ήδη διαμορφούμενη κοινή γνώμη ότι ενεργεί υπέρ ανθελληνικών κέντρων αποφάσεων που στοχεύουν στον αφανισμό του Ελληνισμού δια της προσβολής της Ιστορίας, της Γλώσσας και της Ορθοδόξου Θρησκείας του.

Εν κατακλείδι, εμείς οι Έλληνες δεν θα πρέπει να λησμονούμε ότι το 2023, η Τουρκία θα εορτάσει τα 100 χρόνια από τη δημιουργία του Τουρκικού κράτους και ότι η προπαγάνδα της караδοκεί ελληνικά ολισθήματα για να εδραιώσει τις θεωρίες της περί «Γαλάζιας Πατρίδας», ως γεωπολιτικού όρου σημαίνοντος την αναβίωση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας με διάδοχο το σύγχρονο τουρκικό κράτος και με την Ελλάδα υπό την κυριαρχία αυτού, εν είδει Προτεκτοράτου. Χρέος μας είναι, συνεπώς, η αποτροπή των ιταμών προθέσεων του δόλιου γείτονα με αρραγή ενότητα, εγρήγορση, έλλογο πατριωτισμό και θετική ενέργεια σε όλους τους τομείς, μηδέ εξαιρουμένων των εορτασμών του 2021.

Ενδεικτική Βιβλιογραφία

1. Κ. Κόκκινου. Ιστορία της Νεωτέρας Ελλάδος, τομ. 1.
2. Νεώτερο Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό ΗΛΙΟΣ, τομ. 10.
3. Κων/νου Α. Βακαλόπουλου. Νεοελληνική Ιστορία 1204-1940, σ.138 επ.
4. Χρήστου Γ. Αγγελομάτη. Ιστορία των Ελλήνων, τομ. Β΄.
5. Ιστορικά στοιχεία από Διαδίκτυο.